

men ogsaa fordi der i andre Lovgivninger, hvor Reglen i Forslaget er bleven anvendt, findes Bestemmelser af ganske lignende Art. — Da jeg er ved denne Forordning af 5te Marts 1845, i hvis Anførelse her i Lovforslaget det ærede Medlem troede at finde et uigjendriveligt Bevis for, at Meningen var, at det er en virkelig Expropriation, saa skal jeg blot tillade mig at gjøre ham opmærksom paa, at vel er det saa, at Forordningen af 1845 ikke ligefrem finder Anvendelse paa det System, som det ærede Medlem har foreslaaet, men jeg formoder i Øvrigt, at han har overset, at der allerede i Plakaten af 6te Juni 1848 findes en Henvisning til de Regler, som foreskrives i Forordningen af 5te Marts 1845, saa at der altsaa i den Omstændighed, at Forordningen findes nævnt her i § 3, ikke indeholdes noget ubetinget Vidnesbyrd om, at Lovforslaget har ment en virkelig Expropriation, Noget, som i Øvrigt heller ikke behøves, thi det forekommer mig at være klart nok af de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget, at man har tænkt sig en virkelig Expropriation.

Strup: Ja, jeg tror nu rigtignok, at efter almindelig dansk Sprogbrug kan Udtrykket „Afstaaelse af Jord“ ikke fortaas anderledes end som Eiendomsafstaaelse af Jord, naar der ikke udtrykkelig er søiet til, at det er en Brugsafstaaelse, hvorom der er Tale. Jeg mener altsaa, at min Henvisning til § 3 har sin Betydning, om end den høitærede Minister antager, at Forordningen af 5te Marts 1845, dersom den kun kunde finde Anvendelse paa Eiendomsafstaaelse, saa heller ikke vilde kunne være citeret i Plakaten af 6te Juni 1848. Selv om min Argumentation fra § 3 i Virkeligheden ikke skulde betyde noget som helst i saa Henseende, tror jeg dog, det bliver staaende, at det, som i § 3 udtrykkelig angives som det, Forordningen af 1845 skal bruges til, er at bestemme Godtgjørelsen for Afstaaelse af Jord m. v. (Indenrigsministeren: Ja!) Siden den høitærede Minister netop bringer Diskussionen ind paa Anvendeligheden af Forordningen af 1845 med Hensyn til Expropriationsbestemmelserne overhovedet, i dette Lovforslag skal jeg udtale, at jeg for mit Vedkommende anser det for at være en noget tvungen Anvendelse, som man vil komme til at gjøre af denne Forordning, hvor det gjælder om at expropriere Materiale i Tidens Løb til Bedligholdelse af Digerne, thi Forordningen af 1845 beskæftiger sig, som den høitærede Minister meget godt veed, kun med det første Anlæg af Jernbaner, men hjemler derimod ikke Ret til paa et senere Tidspunkt at expropriere Noget som helst til en Jernbane. For at supplere denne Mangel, have vi været nødt til at vedtage en senere Lov om Afstaaelse af Jord til Jernbaner. Spørgsmaalet om, hvad man skulde kunne ulede af Henvisningen til Loven af 1845 har som sagt ikke stor praktisk Betydning lige overfor den

høitærede Ministers Anerkjendelse — saaledes forstaar jeg det i det Mindste — af, at § 1 virkelig handler om Afstaaelse af Jord. — Jeg skal kun endnu et Dieblit blive paa det Terrain, som den høitærede Minister fortrinsvis bevoegede sig paa, nemlig den praktiske Hensigtsmæssighed af de forskjellige Bestemmelser i Lovforslaget, og jeg skal da tillade mig til Anbefaling for det af mig stillede Forslag at paavise Manaler eller Banskkeligheder, som netop i praktisk Henseende vilde reise sig ved at benytte Lovforslagets Bestemmelser uforandrede, Noget, som jeg, hvis en saadan Anbefaling for mine Forslag ikke var nødvendig, uden videre vilde have ladet ligge. Jeg skal saaledes for det Første gjøre opmærksom paa, at det vil medføre en praktisk Banskkelighed, naar Expropriationen efter Lovforslaget — i Overensstemmelse med Forordningen af 5te Marts 1845 — sker saaledes, at Afstaaelsen af Jord er definitiv, og der ikke findes Noget som helst i Lovforslaget om, hvor Hartkornet skal blive af. Bestemmelsen i Forordningen af 1845 i saa Henseende er ligefrem den, at Hartkornet forsvinder. Vi have andre Bestemmelser med Hensyn til Expropriation af Jord, f. Ex. til Veie, hvor Hartkornet uden videre bliver skudt over paa den tilbageblivende Eiendom; men det er en Selvfølge, at uden særlig Lovhjemmel kan man ikke skyde Hartkornet over paa et andet Stykke Jord end det, som det egentlig hviler paa. Altsaa, Reglerne for Expropriation af Veie kunne ikke anvendes her. Der bliver altsaa kun tilbage, at selve Digelaget bliver Eier af Jorden, men dette maa da nødvendigvis medføre Udbygning af samtlige de Eiendomme, Digelinien passerer over. Dette skal jeg dog tillade mig at paapege som et Punkt, der kunde fortjene nærmere Overveelse inden 3die Behandling, forsaavidt mine Endringsforslag, der fuldstændig fjerner enhver Tvivl paa dette Punkt, ikke skulde blive vedtagne. — Jeg skal tillade mig at paapege en anden praktisk Fordel ved at vedtage det af mig stillede Endringsforslag. Jeg sigter her til Bestemmelsen i Lovforslaget om Tilbageerhvervelse af den en Gang afstaaede Grund, naar Digeforetagendet opgives. Jeg skal her ikke tale om, at der i selve Lovforslaget ikke findes nogen som helst Antydning af, at Digeeierne i saa Tilfælde skulde være pligtige til at skaffe deres Diger bort, før Grunden tilbydes dem, der have afstaaet den. Der findes ikke nogen Bestemmelse om, at Diget skal løses eller bortfjernes, før Grunden tilbydes de forrige Eiere, og jeg forudsætter altsaa, at det ikke har været Hensigten; men saa vil jeg spørge, hvorledes Sagen praktisk vil stille sig i det Tilfælde, hvor Erstatningen for Afstaaelse af Grund er fastsat til en aarlig Godtgjørelse, der selvsjældig er afsaaset efter Grundstykkets Værdi paa den Tid, da Digelaget tog det i Besiddelse og benyttede det til Digets Anbringelse. Naar Diget derefter senere maatte blive